

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 3Svk/7/2022
Identifikačné číslo spisu: 6020200304
Dátum vydania rozhodnutia: 30. januára 2024
Meno a priezvisko: Mgr. Kristína Babiaková
Funkcia: predsedníčka senátu, sudkyňa spravodajkyňa
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:6020200304.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Babiakovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudkyne JUDr. Anity Filovej a sudcu JUDr. Rastislava Dluhoša, PhD. v právnej veci žalobcu: Združenie domových samospráv, o.z., so sídlom Rovniankova 14, P. O. BOX 218, 850 00 Bratislava, IČO: 31 820 174, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Tkáč & Partners, s.r.o., so sídlom Hrnčiarska 29, 040 01 Košice, IČO: 53 929 691, proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Nám. L. Štúra 1, 974 05 Banská Bystrica, za účasti: Sovereign Fund, a.s., so sídlom Sládkovičova 6, 010 01 Žilina, IČO: 47 057 319, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OVBP2-2020/014975-2-SA zo dňa 7. mája 2020, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 71S/6/2020-85 zo dňa 16. septembra 2021, takto

r o z h o d o l :

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky návrh na prerušenie konania zamietá.
- II. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietá.
- III. Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.
- IV. Ďalšiemu účastníkovi právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

I. Priebeh administratívneho konania

1. Mesto Banská Bystrica ako stavebný úrad na návrh Sovereign Fund, a.s. (ďalej ako „ďalší účastník“) vydal rozhodnutie o umiestnení stavby č. OVZ-SU14461/1256/2020/Boj, ev. č. 10/2020 zo dňa 10. februára 2020 (ďalej ako „rozhodnutie stavebného úradu“ alebo „prvostupňové rozhodnutie“) na stavbu „Parkovacie plochy - vnútroblok Kukučínova ulica, Banská Bystrica, dobudovanie I., II. a III. etapy“ (ďalej ako „stavba“) na stavebné objekty SO 01 parkovacie plochy - spolu 85 parkovacích státi a SO 02 Odľučovač ropných látok.

2. Na základe odvolania žalobcu (v postavení zainteresovanej verejnosti) žalovaný rozhodnutím č. OU-BB-OVBP2-2020/014975-2-SA zo dňa 7. mája 2020 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

3. Žalovaný poukázal na to, že návrh bol predmetom zisťovacieho konania, v ktorom Okresný úrad Banská Bystrica, odbor starostlivosti o životné prostredie (ďalej aj „OÚ OSŽP Banská Bystrica“)

vydal rozhodnutie č. OU-BB-OOP3-2018/018680-025 zo dňa 17. júla 2018, podľa ktorého sa predmetná stavba nebude posudzovať, pričom odvolací orgán Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov rozhodnutím č. OU-BB-OOP3-2018/029391-002 zo dňa 3. októbra 2018 zmenil časť výroku prvostupňového rozhodnutia, ale záver o neposudzovaní nezmenil.

4. K námietke týkajúcej sa overenia splnenia podmienok rozhodnutia zo zisťovacieho konania žalovaný uviedol, že OÚ OSŽP Banská Bystrica listom zo dňa 20. augusta 2019 vydal záväzné stanovisko, ktorým podľa § 38 ods. 4 zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie v znení neskorších predpisov (ďalej ako „zákon EIA“) potvrdil súlad návrhu na vydanie územného rozhodnutia s rozhodnutím vydaným v zisťovacom konaní a jeho súlad so zákonom EIA. K námietke, že stavebný úrad je povinný podľa § 37 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Stavebný zákon“) overiť splnenie požiadaviek zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách (ďalej ako „Vodný zákon“), a to na základe záväzného stanoviska orgánu štátnej vodnej správy postupom podľa § 140b Stavebného zákona, žalovaný uviedol, že OÚ OSŽP Banská Bystrica vyjadrením zo dňa 16. mája 2017 určil podmienky na ochranu povrchových a podzemných vôd, ktoré stavebný úrad zahrnul do podmienok územného rozhodnutia na strane 5 a 6, pričom ostatné podmienky budú stanovené pri povoľovaní vodnej stavby podľa Vodného zákona. K námietke, že podľa § 16a ods. 23 Vodného zákona je zakázané vydať stavebné povolenie bez zabezpečenia rozhodnutia o primárnom posúdení vplyvov na vody žalovaný uviedol, že predmetom konania je rozhodnutie o umiestnení stavby a nie stavebné povolenie a za účelom zabezpečenia ochrany vôd bolo predložené stanovisko OÚ OSŽP Banská Bystrica - štátna vodná správa, ktorého pripomienky je navrhovateľ povinný rešpektovať v plnom rozsahu. K námietkam týkajúcim sa realizácie sadových úprav a parkových úprav žalovaný uviedol, že toto je predmetom samostatného konania, pre ktoré je príslušné Mesto Banská Bystrica, oddelenie životného prostredia a takéto povolenie je podkladom pre vydanie stavebného povolenia na predmetnú stavbu, nie rozhodnutia o umiestnení stavby.

5. K požiadavke žalobcu na také riešenie stavby, ktoré efektívne využíva slnečné žiarenie a klimatické pomery citované v § 47 písm. e) a písm. j) Stavebného zákona, splnenie ktorých má stavebný úrad podľa § 62 ods. 1 písm. b) Stavebného zákona overiť a naplniť stavebno-technickým riešením, žalovaný uviedol, že toto overí stavebný úrad v konaní o povolení predmetnej stavby.

6. K námietkam týkajúcim sa žiadosti žalobcu o oboznámenie sa s podkladmi rozhodnutia formou žiadosti o zaslanie fotokópie spisu s odvolaním sa na § 23 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej ako „Správny poriadok“), čo stavebný úrad odmietol, ako aj k námietke, že súčasťou rozhodnutia nebol pripojený situačný výkres, žalovaný uviedol, že k oznámeniu o začatí územného konania bola stavebným úradom priložená technicky zmenšená situácia navrhovanej stavby vzhľadom na veľké územie, na ktorom sa stavba umiestňuje. K rozhodnutiu stavebný úrad nepriložil situáciu, ktorá bola predložená na ústnom pojednávaní vzhľadom na jej veľký formát a po zmenšení by to bola tá istá situácia, ako pri oznámení o začatí konania. Žalovaný ďalej uviedol, že stavebný úrad nie je povinný účastníkom konania zasielať fotokópie spisu na vyjadrenie. Poukázal pritom na § 23 Správneho poriadku upravujúci nazeranie do spisov, podľa ktorého nazeranie do spisov a robenie výpisov možno zásadne vykonať iba v prítomnosti zamestnanca správneho orgánu, o čom sa vyhotovuje úradný záznam. Žalobca mal plné právo nahliadnuť do spisového materiálu, avšak neurobil tak ani počas konania, ani na ústnom pojednávaní, ktorého sa nezúčastnil.

II. Priebeh konania pred správnym súdom a jeho rozhodnutie

7. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca správnu žalobu na Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“) a žiadal, aby správny súd zrušil tak rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie stavebného úradu.

8. Žalobca v žalobe namietal:

- i. porušenie jeho procesných práv, odcitoval § 3 ods. 4, 5, § 4 ods. 2 a § 47 ods. 3 Správneho poriadku a tvrdil, že dôvody prvostupňového rozhodnutia sú všeobecné,
- ii. že v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu zadefinoval svoje environmentálne záujmy a naznačil konkrétne opatrenia, ktoré podľa neho mali prispieť k naplneniu týchto environmentálnych záujmov,
- iii. že územné rozhodnutie je rozhodnutím, na ktoré sa podľa § 16a ods. 23 Vodného zákona vzťahuje zákonný zákaz vydať územné rozhodnutie bez zabezpečenia rozhodnutia o primárnom posúdení

vplyvov na vody, ktorým sa do slovenského právneho poriadku transponovala Rámcová smernica o vode č. 2000/60/ES (ďalej len „Rámcová smernica o vode“). Táto povinnosť podľa neho nie je splnená vydaním záväzného stanoviska. Poukázal aj na právne záväzný výklad procesného postupu orgánov členských štátov uvedený v Rozhodnutí Súdneho dvora EÚ č. C-461/13, ktorý podľa žalobcu stanovuje povinnosť členských štátov nepovoliť projekt, ktorý môže spôsobiť zhoršenie stavu útvaru povrchovej vody, t. j. kým sa nepreukáže opak v súlade s Rámcovou smernicou o vode. Stavebný úrad si mal zabezpečiť toto rozhodnutie a od tejto zákonnej povinnosti ho v dôsledku čl. 2 ods. 2 Ústavy nemohol oslobodiť ani názor dotknutého orgánu. Argumentoval, že pre účely splnenia § 16a Vodného zákona je dotknutým orgánom okresný úrad v sídle kraja,

iv. nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového orgánu a žalovaného. V tejto súvislosti mu malo byť upreté právo na vyjadrenie k podkladom rozhodnutia a na navrhnutie ďalších dôkazov podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku. Povinnosť/právo podľa § 23 ods. 1 Správneho poriadku podľa jeho názoru nemožno nahradiť odkazom na § 33 Správneho poriadku tak, ako to urobil správny orgán v napadnutom rozhodnutí.

9. Správny súd rozsudkom č. k. 71S/6/2020-85 zo dňa 16. septembra 2021 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) správnu žalobu ako nedôvodnú zamietol.

10. Správny súd s odkazom na § 182 ods. 1 písm. e) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej ako „SSP“) a § 135 ods. 1 SSP poukázal na to, že je na každom žalobcovi, ako svoje právo na súdnu ochranu pred nezákonnosťou postupu alebo rozhodnutia orgánov verejnej správy využije a že správny súd nemá oprávnenie za žalobcu dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia vyhľadávať a konkretizovať. Konštatoval, že prvostupňové ako aj druhostupňové rozhodnutie orgánov verejnej správy obsahuje riadne odôvodnenie, vrátane odpovede na námietky vznesené, resp. uplatnené v konaní žalobcom. Správny súd preto vyhodnotil námietku nedostatočného odôvodnenia ako nedôvodnú.

11. Žalobné body (špecifikované v bode 9 a 10 rozsudku správneho súdu) sú podľa názoru správneho súdu len všeobecnými námietkami, ktoré neobsahujú žiadnu skutkovú a právnu argumentáciu viažucu sa vecne k napadnutému rozhodnutiu žalovaného, či rozhodnutiu stavebného úradu a k dôvodom týchto rozhodnutí. Správny súd nemá kompetenciu preskúmať napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré ich vydaniu predchádzalo, v celom rozsahu. Všeobecná námietka žalobcu, že rozhodnutie je v rozpore so zákonom, alebo že orgán verejnej správy porušil, resp. nedodrжал procesné ustanovenia, bez skutkovej a právnej argumentácie vzťahujúcej sa k preskúmanému konkrétnemu prípadu, žiadny obsah takémuto prieskumu nedáva, a preto musí byť vyhodnotená ako nedôvodná. Uzavrel, že žalobným námietkam uvedeným v bodoch 1-16 časť 3. žaloby chýba akákoľvek skutková a právna argumentácia.

12. K námietke nedodržania § 16a ods. 23 Vodného zákona správny súd uviedol, že žalobca neuvádza žiadne konkrétne skutočnosti a argumenty, z ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že umiestňovaná stavba je navrhovanou činnosťou podľa Vodného zákona. Poukázal na to, že „navrhovaná činnosť“ v zmysle § 16 ods. 10 Vodného zákona je len tá činnosť, ktorá sa týka útvarov povrchových vôd, podzemných vôd, chránených území uvedených v § 5 ods. 1 písm. c) Vodného zákona a nehnuteľností, ktoré s nimi súvisia. To znamená, že nie každá činnosť, ktorá vyžaduje povolenie štátneho orgánu, resp. orgánu verejnej správy, je navrhovanou činnosťou podľa Vodného zákona. Keďže žaloba neobsahuje žiadnu skutkovú argumentáciu, pre ktorú by predmetná umiestňovaná stavba mala plniť atribúty navrhovanej činnosti podľa Vodného zákona, námietka žalobcu tak, ako bola formulovaná v žalobe, má len všeobecný charakter a správny súd ju preto vyhodnotil ako neodôvodnenú. Navyše, správny súd poukázal na skutočnosť, že vydaním rozhodnutia o umiestnení stavby sa „nepovoľuje“ navrhovaná činnosť. S odkazom na § 16a ods. 23 Vodného zákona správny súd poukázal na to, že v preskúmanom prípade nie je predmetom prieskumu „stavebné povolenie“ ale „rozhodnutie o umiestnení stavby“. Žalobca podľa neho tiež nenamieta, že vyjadrenie orgánu štátnej vodnej správy podľa § 28 ods. 2 písm. c) Vodného zákona predložené v preskúmanom konaní (ktoré sa v zmysle § 73 ods. 2 Vodného zákona považuje za záväzné stanovisko) je nezákonné z dôvodu, že bolo orgánom štátnej vodnej správy vydané bez podkladu (rozhodnutia podľa § 16a ods. 13 alebo 23 Vodného zákona) a ani nenavrhol, aby správny súd postupoval podľa § 27 ods. 1 SSP a preskúmal zákonnosť opatrenia (záväzného stanoviska) orgánu verejnej správy. Uviedol, že povinnosť zabezpečiť rozhodnutie podľa paragrafu 16a Vodného zákona vyplýva fyzickej alebo právnickej osobe pričom doplnil, že povinnosť prvostupňového orgánu

zabezpečiť si rozhodnutie podľa § 16a Vodného zákona nie je možné vyvodiť ani z § 38a Stavebného zákona.

13. K námietke žalobcu o nedoručení kópie spisov správny súd uviedol, že z obsahu prvostupňového rozhodnutia (str. 25 a 26) vyplýva, ako sa stavebný úrad s požiadavkou žalobcu o doručenie elektronickej kópie spisu, resp. jeho častí vysporiadal a tiež je zrejmé, ako sa žalovaný vysporiadal s odvolacou námietkou týkajúcou sa žiadosti žalobcu o oboznámenie sa s podkladmi rozhodnutia. Uvedenú námietku žalobcu správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú pre jej všeobecnosť a preto, že obsahovo nezodpovedá obsahu administratívneho spisu a nemala ani právny základ. Vyjadril súhlas, že § 33 Správneho poriadku si nemožno zamieňať s § 23 Správneho poriadku. Uvedený záver ani žiadne ustanovenie právneho predpisu však prvostupňovému orgánu nijako nebráni dať žalobcovi možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia v administratívnom konaní tak, že sa s ich obsahom oboznámi nahliadnutím do administratívneho spisu, ako to urobil aj prvostupňový orgán v tomto prípade. Účastníci konania, a teda aj žalobca, boli riadne oboznámení s tým, že podklady sú zhromaždené a boli upovedomení o tom, kde a kedy možno do administratívneho spisu nahliadnuť a oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia. Z administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca do tohto spisu neprišiel nahliadnuť, a teda, že žalobca svoje právo sám dobrovoľne nevyužil, a preto mu nemohli byť odopreté práva, ktoré mu podľa § 23 ako aj § 33 Správneho poriadku patria. Z § 23 Správneho poriadku nemožno žiadnym výkladom dospieť k tomu, že orgán verejnej správy má povinnosť na písomnú žiadosť účastníka doručiť mu obsah administratívneho spisu, resp. elektronicnú kópiu administratívneho spisu, resp. jeho častí.

III. Kasačná sťažnosť a priebeh konania na kasačnom súde

14. Proti napadnutému rozsudku správneho súdu podal žalobca - sťažovateľ kasačnú sťažnosť z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP. Žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť správneho súdu na ďalšie konanie. Tiež žiadal prerušiť konanie a adresovať prejudiciálnu otázku Súdneho dvoru Európskej únie.

15. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti objasňuje dôležitosť ochrany životného prostredia, ako aj dôležitosť svojej činnosti, pričom poukazuje na to, že antikampaň vlády Slovenskej republiky prostredníctvom ministra hospodárstva smerovala k popretiu práv žalobcu a bola útokom na právnu ochranu životného prostredia. Vyjadril presvedčenie, že v dôsledku politickej antikampane štátne orgány nesprávne a v rozpore s eurokonformným výkladom aplikujú jednotlivé ustanovenia právnych predpisov týkajúcich sa ochrany životného prostredia. Namietal, že tento naratív prevzal aj správny súd a akceptoval ho ako východisko, čo je v rozpore so základnými zásadami spravodlivosti a požiadavkou na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

16. Sťažovateľ namieta tiež nesprávny výklad ustanovení Vodného zákona tak zo strany žalovaného, ako aj správneho súdu. Je toho názoru, že Vodný zákon jednoznačne ustanovuje, že rozhodnutie podľa § 16a ods. 3 alebo ods. 21 Vodného zákona je povinným podkladom orgánu štátnej vodnej správy k povoľovaciemu konaniu. Táto podmienka v danom prípade podľa sťažovateľa nebola splnená. Poukazuje na ustanovenie § 16a ods. 23 Vodného zákona, ktoré je výsledkom transponovania Rámцovej smernice o vode a ktoré predstavuje zákonný zákaz vydať územné rozhodnutie bez zabezpečenia rozhodnutia o primárnom posúdení vplyvov na vody. V tejto súvislosti odkazuje aj na rozhodnutie Súdneho dvoru Európskej únie C-461/13, z ktorého má vyplývať, že povoliť možno len projekt preukazujúci nezhoršovanie ochrany vôd, pričom § 16a Vodného zákona explicitne požaduje formu rozhodnutia okresného úradu v sídle kraja. Formuluje presvedčenie, že absenciou takéhoto posúdenia nedošlo v posudzovanej veci k naplneniu cieľov ochrany verejného záujmu na ochrane životného prostredia na úseku ochrany vody. Z uvedeného dôvodu tak nemožno ustáliť, či v danom prípade nebola ochrana vôd ohrozená, pričom podľa sťažovateľa uvedená vada zakladá nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

17. Sťažovateľ tiež namietal vyhodnotenie jeho námietky správnym súdom, že mu neboli na jeho žiadosť poskytnuté podklady rozhodnutia. Odkázal na ustanovenie § 23 ods. 1 a § 33 ods. 2 Správneho poriadku, podľa ktorých mu mali byť na jeho žiadosť poskytnuté kópie (scany) podkladov rozhodnutia. V tejto súvislosti opäť odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžp/3/2013 z 21. augusta 2013. Poukázal tiež na čl. 4 ods. 1 a 2 Aarhuského dohovoru, v zmysle ktorých mu patrí právo na poskytnutie podkladov z konania bez toho, aby musel byť preukázaný záujem. Uvádza, že správne orgány opakovane tvrdia, že nepreukázal záujem o životné

prostredie. Vyžadovanie preukázania záujmu je podľa sťažovateľa umelým vytváraním prekážok verejnosti a šikanóznym výkonom práva v rozpore s čl. 3 ods. 8 Aarhuského dohovoru.

18. Poukázal aj na arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutí správnych orgánov ako aj správneho súdu. Považoval za neprijateľné, aby sa prvostupňový správny orgán bez vlastnej správnej úvahy priklonil k pripomienkam stavebníka a všetky ich prijal. Správny orgán sa podľa neho nedostatočne vysporiadal so skutkovým stavom, keďže žalobca podrobne v jednotlivých námietkach identifikoval možný dosah týchto zmien na životné prostredie, pričom požadoval doplnenie dokumentácie pre účely ochrany životného prostredia. Správny orgán v danej problematike má povinnosť sa vysporiadať s každým argumentom, ktorý žalobca vo svojom stanovisku uviedol. Z rozhodnutia odvolacieho orgánu musí byť zrejmé, že sa skutočne zaoberal podstatnými otázkami, ku ktorým dospel nižší orgán. Obdobne odvolací správny orgán sa nemôže v priebehu preskúmania rozhodnutia, ktoré súvisí s ochranou základných práv a slobôd, uchýliť len ku konštatovaniu, že všetky námietky sú celom rozsahu nedôvodné a nesúvisiace, bez akéhokoľvek ďalšieho bližšieho odôvodnenia. Poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúcu sa náležitostí odôvodnenia - sp. zn. 10Sža/15/2011, sp. zn. 5Sžo/132/2015, sp. zn. 5Sžo/11/2013, sp. zn. 1So/115/2010.

19. Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že v žalobe citoval jednotlivé ustanovenia Aarhuského dohovoru a zákona č. 17/1992 Zb. o životnom prostredí. Namietal celkovú úvahu správneho súdu, ktorá je podľa jeho názoru od počiatku nesprávna v tom, že nereagovala na potrebu eurokonformného výkladu práva, ale postupuje formalisticky. Vyjadril presvedčenie, že absentujú jasné pravidlá pri vykonávaní práv verejnosti, a preto je nutná korekcia vo forme rozhodovacej praxe súdov, ktorá musí byť rozšírená v oblasti ochrany životného prostredia tak, aby sa určil rozsah práv a povinností zainteresovanej verejnosti.

20. Sťažovateľ navrhol, aby sa kasačný súd obrátil na Súdny dvor Európskej únie s prejudiciálnou otázkou o súladnosti aplikácie práva v oblasti posudzovania vplyvov na životné prostredie so zmluvami v zmysle čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej ako „ZFEÚ“).

21. Žalovaný a ďalší účastník sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadrili.

22. Po predložení veci kasačnému súdu bola vec sp. zn. 3 Svk 7/2022 pridelená do senátu 3 S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v zložení JUDr. Katarína Benczová, Mgr. Kristína Babiaková a JUDr. Zuzana Šabová, PhD. Sudkyňa Mgr. Kristína Babiaková bola určená ako sudkyňa spravodajkyňa. Počas kasačného konania nadobudol účinnosť rozvrh práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2023 v znení opatrenia č. 5 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa § 27a písm. A štvrtej časti rozvrhu práce v znení účinnom od 1. júna 2023 bola predmetná vec prerozdelená do senátu 8 S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý vo veci konal a rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozsudku.

IV. Posúdenie kasačného súdu

23. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačná sťažnosť sťažovateľa bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k názoru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

24. Úlohou kasačného súdu v predmetnej veci bolo v zásade posúdiť otázky, (i) či je rozhodnutie správneho súdu dostatočne odôvodnené a preskúmateľné, (ii) či je rozhodnutie podľa § 16a ods. 3 alebo ods. 21 Vodného zákona povinným podkladom orgánu štátnej vodnej správy k územnému konaniu, (iii) či sťažovateľovi nebolo odopreté právo oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia prvostupňového orgánu a (iv) či správny súd zobral dostatočne do úvahy ustanovenia Aarhuského dohovoru a úijného práva týkajúceho sa životného prostredia.

25. Kasačný súd na úvod potvrdzuje, že sa oboznámil s úvodnou argumentáciou sťažovateľa, v ktorej predostrel všeobecné tvrdenia o antikampani vlády Slovenskej republiky proti sťažovateľovi, v ktorej dôsledku dochádza k nesprávnej aplikácii právnych predpisov upravujúcich ochranu životného prostredia orgánmi štátnej správy Slovenskej republiky. Keďže uvedené tvrdenia boli veľmi všeobecné a sťažovateľ ani nekonkretizoval, aké ustanovenia mali byť podľa neho nesprávne aplikované v prejednávacom prípade, nešpecifikoval ani aké právne posúdenie pokladá za nesprávne a v čom spočíva takáto nesprávnosť (§ 440 ods. 2 SSP) v tu posudzovanom prípade, kasačný súd námietku údajnej negatívnej kampane proti sťažovateľovi preto vyhodnotil ako nedôvodnú.

26. Rovnako za kľúčové považoval kasačný súd na úvod vyhodnotiť námietku sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti dáva kasačný súd do pozornosti,

že jedným z imanentných princípov obsiahnutých v práve na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutie. Táto je normatívne vyjadrená v § 139 ods. 2 SSP. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, a ani právo na to, aby bol účastník konania pred súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Kasačný súd preto k tejto námietke uvádza, že správny súd sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými podstatnými a pre vec relevantnými námietkami sťažovateľa. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne vyplývajú skutočnosti a právne dôvody, ktoré viedli správny súd k právnemu záveru o nedôvodnosti podanej žaloby, čo je v súlade s procesnými požiadavkami vyjadrenými v § 139 SSP. Správny súd sa riadne vysporiadal s kľúčovými námietkami sťažovateľa, že rozhodnutia správnych orgánov boli všeobecné a nevzali do úvahy ním navrhované opatrenia (bod 43 a 45 napadnutého rozsudku), že boli porušené ustanovenia Vodného zákona (body 41 a 42 napadnutého rozsudku) a nesprístupnená kópia spisu (bod 44 napadnutého rozsudku). Rovnako sa kasačný súd stotožnil s vyhodnotením námietky sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia prvostupňového rozhodnutia ako aj rozhodnutia žalovaného. V zhode so správnym súdom konštatuje, že námietky sťažovateľa o nepreskúmateľnosti týchto rozhodnutí boli všeobecného charakteru a neuvádzali, s ktorými konkrétnymi námietkami sa správne orgány nemali vysporiadať. Napriek tomu správny ako aj kasačný súd napádané rozhodnutia podrobili kontrole ich preskúmateľnosti. Kasačný súd konštatuje, že v preskúmaných rozhodnutiach boli pripomienky žalobcu v odôvodnení uvedené a zároveň aj to, ako sa s nimi správne orgány vysporiadali (str. 24 a 25 prvostupňového rozhodnutia, str. 8 až 10 rozhodnutia žalovaného). Kasačný súd námietku nepreskúmateľnosti z toho dôvodu vyhodnotil ako nedôvodnú a pristúpil k meritórnemu prieskumu napadnutého rozsudku.

27. Ako nedôvodnú vyhodnotil kasačný súd tiež námietku sťažovateľa, že správne orgány nepostupovali podľa § 16a Vodného zákona (účinného v období od 15. marca 2018 do 31. decembra 2021), a teda predtým, než v rámci povoloňacieho konania vydali rozhodnutie o umiestnení stavby, nezabezpečili si rozhodnutie orgánu štátnej vodnej správy podľa § 16a ods. 13 Vodného zákona o tom, že navrhovaná činnosť je v súlade s environmentálnymi cieľmi stanovenými týmto zákonom. V tomto smere kasačný súd uvádza, že kľúčovým pojmom na účely možného postupu a splnenia podmienok podľa § 16a Vodného zákona je pojem „navrhovaná činnosť“, ktorá musí byť v súlade s environmentálnymi cieľmi spočívajúcimi v zabezpečení ochrany vôd a jej trvalo udržateľného využívania, a ktoré sú stanovené jednak pre útvary povrchových vôd, útvary podzemných vôd a jednak pre chránené územia (§ 5 ods. 1 Vodného zákona). Vodný zákon v § 16 ods. 10 definuje navrhovanú činnosť ako trvalo udržateľnú rozvojovú činnosť človeka alebo jej zmenu, ktorá môže spôsobiť zhoršenie stavu útvaru povrchovej vody z veľmi dobrého stavu na dobrý stav, zmenu fyzikálnych vlastností útvaru povrchovej vody alebo zmenu úrovne hladiny útvarov podzemnej vody. Pod „útvárom povrchovej vody“ treba rozumieť vymedzenú významnú časť povrchovej vody, napríklad jazero, nádrž, potok alebo jeho úsek, rieku alebo jej úsek, kanál, časť brakickej vody alebo pásmo pobrežnej vody (§ 2 písm. e/ Vodného zákona) a pod „útvárom podzemnej vody“ vymedzené množstvo podzemnej vody hydrogeologického kolektora alebo hydrogeologických kolektorov (§ 2 písm. f/ Vodného zákona). Uvedená požiadavka bola do slovenského právneho poriadku vložená transpozíciou čl. 4 ods. 7 Rámcovej smernice o vode.

28. Po preskúmaní veci aj s akcentom na zmysel a účel Vodného zákona ako aj Rámcovej smernice o vode, environmentálne ciele nimi chránené, kasačný súd na rozdiel od sťažovateľa konštatuje, že rozhodnutie orgánu štátnej vodnej správy podľa § 16a ods. 13 Vodného zákona nie je možné považovať za podmienku povolenia každej stavby bez ohľadu na jej vplyv na vody. Rozhodnutie podľa § 16a ods. 13 Vodného zákona sa totiž týka iba navrhovaných činností, ak ide o (i) novú trvalo udržateľnú rozvojovú činnosť človeka, ktorá má potenciál spôsobiť zhoršenie stavu útvaru povrchovej vody z veľmi dobrého stavu na dobrý stav, (ii) zmeny fyzikálnych vlastností útvaru povrchovej vody alebo (iii) zmeny úrovne hladiny útvarov podzemnej vody. Je preto úlohou príslušných správnych orgánov posúdiť, či navrhovaná stavba/činnosť spadajú pod uvedenú definíciu a takéto rozhodnutie od stavebníka požadovať. Ak sa predpokladá, že projekt nespôsobí zhoršenie ani neohrozí dosiahnutie dobrého stavu/potenciálu vôd, potom sa nevyžaduje žiadne testovanie podľa § 16a Vodného zákona a čl. 4 ods. 7 Rámcovej smernice o vode a projekt môže byť schválený (Common implementation strategy for the Water Framework Directive and the Floods Directive, Guidance Document No. 36

Exemptions to the Environmental Objectives according to Article 4(7), Document endorsed by EU Water Directors at their meeting in Tallinn on 4-5 December 2017, str. 16). V citovanom dokumente sa príkladmo uvádzajú aj navrhované činnosti, ktoré stanovené podmienky spĺňajú. Medzi ne patria napr. vodné elektrárne, systémy protipovodňovej ochrany či budúce plavebné projekty alebo odbery (str. 20). Rovnako dôvodová správa k Vodnému zákonu za projekty, ktoré je potrebné posúdiť v súlade s čl. 4 ods. 7 Rámcovej smernice o vode, považuje projekty priamo súvisiace s vodným hospodárstvom napr. úprava, zmena alebo zriaďovanie koryta vodného toku, ochrana pred povodňami, projekty na akumuláciu a zadržovanie vôd ako sú priehrady, vodné nádrže, rybníky, hate, hrádze, stavby na využívanie hydroenergetického potenciálu vodného toku, vodné elektrárne, hydromelioračné stavby na zavlažovanie a odvodňovanie pozemkov, alebo veľké stavby ako prístavy, cesty, diaľnice, mosty, tunely či železnice.

29. Ako správne uviedol správny súd, sťažovateľ v žalobe a ani v kasačnej sťažnosti bližšie neuvádza, prečo podľa jeho názoru pre tu posudzovanú stavbu mal stavebník predložiť, prípadne príslušný orgán požadovať, rozhodnutie podľa § 16a Vodného zákona. Žalobca len všeobecne poukazuje na zákonné ustanovenia ako aj na ustanovenia Rámcovej smernice o vode, ale tieto žiadnym spôsobom neaplikuje na tu posudzovanú stavbu. Správny súd ako aj súd kasačný sú vo väčšine prípadov viazané rozsahom a dôvodmi uvedenými v správnej žalobe (§ 134 SSP) ako aj v kasačnej sťažnosti (§ 453 SSP), a je tomu tak aj v preskúmvanej veci. Obsah prieskumu súdmi je v posudzovanej veci tak striktno vymedzený dôvodmi nezákonnosti uplatnenými žalobcom v správnej žalobe a sťažovateľom v kasačnej sťažnosti. Kasačný súd nie je oprávnený dôvody kasačnej sťažnosti rozširovať alebo za sťažovateľa dopĺňať. V prejednávanej veci sťažovateľ vôbec neuviedol, napr. či navrhovanú stavbu považuje za činnosť, ktorá má mať vplyv na útvary pozemnej či povrchovej vody, či ide o činnosť, ktorá zhorší stav tvaru povrchovej vody z veľmi dobrého na dobrý, akého konkrétneho útvaru podzemnej či povrchovej vody sa má týkať, či ako má k prípadnému vplyvu/zmene dôjsť. Námietky sťažovateľa preto mohol kasačný súd vyhodnotiť iba do takej miery, ako ich namietal sám sťažovateľ.

30. Kasačný súd mal za preukázané, že za účelom zabezpečenia ochrany vôd bolo v posudzovanom územnom konaní predložené súhlasné stanovisko OÚ OSZP Banská Bystrica - štátna vodná správa zo dňa 16. mája 2017, ktorého pripomienky boli pretavené do územného rozhodnutia a ktoré je navrhovateľ povinný rešpektovať v plnom rozsahu. Z uvedeného vyplýva, že orgán príslušný na úseku ochrany vôd požiadavku postupu podľa § 16a Vodného zákona nekomunikoval. Rovnako kasačný súd z administratívneho spisu ustálil, že orgán štátnej správy ochrany vôd, ktorý svoje stanovisko vydával dňa 16. mája 2017, nemohol postupovať podľa § 73 ods. 21 Vodného zákona (rozhodnutia podľa § 16a sú podkladom k vyjadreniu orgánu štátnej vodnej správy v územnom konaní navrhovanej činnosti), ktorého sa sťažovateľ dovoľával, keďže v čase vydávania záväzného stanoviska dané ustanovenie ešte nebolo účinné (nadobudlo účinnosť až dňa 15. marca 2018, novela Vodného zákona č. 51/2018 Z.z.). Navyše tiež kasačný súd z administratívneho spisu vyhodnotil, že navrhovaná stavba by mohla mať vplyv na Rudlanský potok. Kasačný súd však konštatuje, že z administratívneho spisu ani z argumentácie sťažovateľa nevyplýva, že by tento potok bol minimálne na regionálnej ak nie štátnej úrovni významnou časťou povrchovej vody, a teda útvarom povrchovej vody podľa § 2 písm. e) Vodného zákona. Kasačný súd tiež dáva do pozornosti, že tento potok nie je ani v zmysle Vodného plánu Slovenska (<https://www.minzp.sk/voda/vodny-plan-slovenska/>) zaradený medzi útvary povrchovej vody. Z týchto dôvodov ani činnosť majúca zanedbateľný vplyv na Rudlanský potok, nemôže mať vplyv na povrchovú vodu Slovenskej republiky či jej kvalitu. Vzhľadom na vyššie uvedené, zohľadniac podmienky stanovené Vodným zákonom ako aj Rámcovou smernicou o vode, v prejednávanej veci kasačný súd zhodne so žalovaným ako aj správnym súdom dospel k záveru, že dôvod na postup podľa § 16a Vodného zákona nebol daný. Námietkam sťažovateľa vzneseným v tejto súvislosti preto kasačný súd nemohol prisvedčiť.

31. Neobstojí ani poukaz sťažovateľa na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-461/13 vychádzajúci zo sporu týkajúceho sa výstavby na rieke Vezera (Nemecko) spočívajúcej v prehĺbení rieky Vezera, ktorej cieľom bolo umožniť plavbu väčších kontajnerových lodí v prístavoch a s tým súvisiacia otázka významných fyzických zmien a otázka nepriaznivých hydrologických a morfológických dôsledkov uvedeného projektu vo vzťahu k ekosystému menovanej rieky. Na rozdiel od veci rozhodovanej Súdnym dvorom Európskej únie v označenom prípade, v tejto veci nejde o stavbu, ktorá by mala nepochybný vplyv na vody a odvodňovala by postup podľa čl. 4 ods. 7 Rámcovej smernice o vode.

32. Vo vzťahu k námietke, že prvostupňový správny orgán sťažovateľovi neposkytol elektronickú kópiu spisu (sken), respektíve jeho časť v rozsahu požadovanom v jeho vyjadrení zo dňa 3. novembra 2019, kasačný súd poukazuje na to, že sťažovateľ v tomto vyjadrení požadoval kópiu spisu odkazujúc na § 23 ods. 1 Správneho poriadku. V súlade s § 464 ods. 1 SSP poukazuje kasačný súd na svoju rozhodovaciu činnosť týkajúcu sa identickej námietky sťažovateľa napr. v rozsudku sp. zn. 5Svk/8/2021 zo dňa 29. novembra 2022 alebo v rozsudku sp. zn. 2Svk/21/2021 zo dňa 27. septembra 2023. V rozsudku sp. zn. 2Svk/21/2021 zo dňa 27. septembra 2023 kasačný súd uviedol:

26. Kasačný súd na tomto mieste pre objasnenie dodáva, že pri výklade ustanovenia § 23 ods. 1 Správneho poriadku je nutné rozlišovať i) právo nahliadnutia do spisu a pritom si z neho robiť výpisy, odpisy a dostať kópie spisov za prítomnosti administratívneho pracovníka správneho orgánu a ii) právo dostať informáciu zo spisov. Rozdielom teda je, že nazeráť do spisov, robiť si výpisy, odpisy a kópie možno zásadne iba v prítomnosti zamestnanca správneho orgánu. Uvedené je podľa kasačného súdu determinované najmä tým, aby nedochádzalo k nežiaducej manipulácii so spisom zo strany osôb nazerajúcich do spisu. Naproti tomu možnosť dostať informáciu zo spisu nie je podmienená fyzickým nahliadnutím do spisu, resp. v dnešnej dobe možným nahliadnutím do elektronického spisu.

27. Rovnako k predmetnej otázke pristupuje odborná literatúra, v ktorej sa uvádza: V ustanovení § 23 ods. 1 Správneho poriadku sa v súvislosti s nazeraním do spisu definuje aj právo účastníka konania, resp. zúčastnenej osoby „alebo dostať informáciu zo spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní iným spôsobom“. Zastávame názor, že dostať informáciu iným spôsobom predstavuje vo svojej podstate také úkony, pri ktorých sa účastník konania alebo zúčastnená osoba dostáva k skutočnostiam obsiahnutým v spise bez toho, aby do spisu priamo nahliadla. (POTÁSCH, Peter, HAŠANOVÁ, Janka, VALLOVÁ, Jana, MILUČKÝ, Jozef, MEDŽOVÁ, Daniela. § 23 [Nazeranie do spisov]. In: POTÁSCH, Peter, HAŠANOVÁ, Janka, VALLOVÁ, Jana, MILUČKÝ, Jozef, MEDŽOVÁ, Daniela. Správny poriadok. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 222.) Za takúto informáciu však je možné považovať napríklad informáciu o tom, či bolo do spisu niečo doručené, alebo inú čiastkovú informáciu, nie však zaslanie kópie celého spisu, resp. podkladov pre rozhodnutie.

28. Pokiaľ mal sťažovateľ záujem získať kópie všetkých podkladov pre rozhodnutie, mohol využiť svoje právo nahliadnuť do spisu pred správnym orgánom, robiť si zo spisu výpisy, odpisy, ako aj dostať kópie spisov a ich častí, čo nevyužil. Kasačný súd zároveň upozorňuje, že ani v prípade nahliadnutia do spisu nie je za každých okolností možné vyžadovať kópie v elektronickej podobe, ako žiadal sťažovateľ. Opäť je potrebné poukázať na odbornú literatúru, podľa ktorej: Poskytnutie podkladov v elektronickej/digitalizovanej podobe podľa predchádzajúcej vety je opodstatnené najmä v prípadoch, ak spis, príp. jeho časť je už v čase požiadavky poskytnutia kópie v elektronickej, resp. digitalizovanej podobe. Máme za to, že od správnych orgánov nie je možné spravodlivo očakávať poskytnutie podkladov z administratívneho spisu v inej ako listinnej podobe, ak sa v takejto podobe už podklady a priori v spise nenachádzajú. (POTÁSCH, Peter, HAŠANOVÁ, Janka, VALLOVÁ, Jana, MILUČKÝ, Jozef, MEDŽOVÁ, Daniela. § 23 [Nazeranie do spisov]. In: POTÁSCH, Peter, HAŠANOVÁ, Janka, VALLOVÁ, Jana, MILUČKÝ, Jozef, MEDŽOVÁ, Daniela. Správny poriadok. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 222.)

33. Kasačný súd sa aj v prejednávanej veci s týmto právnym posúdením v plnej miere stotožňuje a na tento odkazuje.

34. Kasačný súd tiež uvádza, že pokiaľ sťažovateľ poukazoval na povinnosť poskytnúť mu v zmysle čl. 4 Aarhurského dohovoru informácie bez potreby preukázania záujmu, aj táto námietka je nedôvodná. Stavebný úrad ani žalovaný nevyžadovali od sťažovateľa preukázanie tohto záujmu a nesprístupnenie elektronickej kópie spisu nepostavili na tomto dôvode. V súvislosti s odkazom na čl. 4 Aarhurského dohovoru kasačný súd poukazuje na to, že tento sa netýka účasti verejnosti na rozhodovacích procesoch, ale všeobecného prístupu k informáciám o životnom prostredí na žiadosť verejnosti. Zákom, ktorý upravuje všeobecný prístup verejnosti k informáciám (aj o životnom prostredí), je zákon č. 211/2000 o slobodnom prístupe k informáciám (ďalej ako „infozákon“) a sťažovateľovi nič nebránilo, aby svoju žiadosť podal podľa tohto zákona. Kasačný súd už totiž opakovane judikoval, že vzťah medzi infozákom a inými osobitnými úpravami je komplementárny, nie vylučujúci (napr. sp. zn. 1 Sžik 3/2021). Je vecou žiadateľa, aby si zvolil právny režim prístupu k informáciám, ktorý pre seba považuje za najvhodnejší, spravidla v závislosti od svojho postavenia a vzťahu k orgánu, od ktorého informácie požaduje. Vzhľadom na to, že ide o návrhové konanie,

znamená to, že režim vybraného zákona sa na neho bude vzťahovať počas celého procesu vybavovania žiadosti o informácie. Voľba konkrétneho právneho režimu a postupu je spojená s „rizikom“, že si zvolí právnu úpravu, postup podľa ktorej nedosiahne najpriaznivejší možný výsledok (napr. rozsah informácií môže byť limitovaný, existuje poplatková povinnosť) v porovnaní s inou do úvahy prichádzajúcou právnou úpravou (sp. zn. 5Sžik/3/2020, sp. zn. 3 Svk 12/2021).

35. Aplikujúc tieto východiská na prípad sťažovateľa, tento si mohol zvoliť, akým spôsobom bude prijímať informácie z administratívneho spisu a keby podal žiadosť o informácie podľa infozákona, otázka prístupu verejnosti (v širšom slova zmysle) k vyžiadaným informáciám by bola riešená v samostatnom konaní. Keďže ale sťažovateľ neuplatňoval svoje právo ako verejnosť v širšom slova zmysle (cez infozákon), ale uplatňoval svoje práva ako účastník konania podľa Správneho poriadku, jeho žiadosť nespada pod rozsah čl. 4 Aarhuského dohovoru.

36. Kasačný súd mal v posudzovanej veci za preukázané, že prvostupňový orgán vo svojom oznámení o začatí územného konania okrem iného oznámil, že účastníci konania majú právo nazerať do spisov, robiť si z nich výpisy a majú právo nahliadať do podkladov po predchádzajúcej dohode. Sťažovateľ nijako nespochybnil, že ako účastník konania mal riadny a neobmedzený prístup do správneho spisu podľa § 23 ods. 1 Správneho poriadku, a toto mohol teda využiť. Konanie prvostupňového orgánu teda nebolo v kontexte § 23 ods. 1 Správneho poriadku zaťažené procesnou vadou. Rovnako v preskúvanom konaní stavebný úrad oznámením zo dňa 24. septembra 2019 oznámil účastníkom konania v súlade s § 33 ods. 2 Správneho poriadku, že sú zhromaždené podklady pre vydanie rozhodnutia, a že môžu do nich nahliadnuť. Tým nepochybne umožnil účastníkom konania uplatňovať svoje práva podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku a tieto práva účastníkov konania v preskúvanom konaní porušené neboli. Odkaz na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžp/3/2013 z 21. augusta 2013 preto nie je v posudzovanej veci relevantný, keďže sťažovateľ ako účastník konania mal možnosť nahliadať do spisu ako aj oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia podľa Správneho poriadku. Keďže sťažovateľ na základe vlastného rozhodnutia a napriek poskytnutej možnosti zo strany správneho orgánu nevyužil jeho právo na nahliadanie do spisu podľa § 23 ods. 1 Správneho poriadku a nerealizoval ani jeho právo oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia v súlade s § 33 ods. 2 Správneho poriadku, z toho dôvodu jeho práva ako účastníka konania v preskúvanom konaní neboli porušené.

37. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky kasačný súd konštatuje, že vzhľadom na jeho postavenie ako vnútroštátneho súdneho orgánu, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok, mu z článku 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie vyplýva povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku, ktorej zodpovedanie by bolo nevyhnutné pre jeho rozhodnutie vo veci. Nie je pritom viazaný návrhmi účastníkov konania. V posudzovanej veci kasačný súd konštatuje, že sám nevzhliadol potrebu predloženia prejudiciálnej otázky (neidentifikoval pre túto veci rozhodujúcu nejasnú otázku týkajúcu sa aplikácie európskeho práva, ktorej riešenie by nebolo zrejmé či už z textu európskeho práva alebo z nadväzujúcej rozhodovacej činnosti Súdneho dvora Európskej únie). Zo strany sťažovateľa navrhovaná prejudiciálna otázka bola nekonkrétne - vôbec nevysvetlil, ktoré konkrétne normy európskeho práva majú byť objasnené a aplikované v danej veci. Za týchto okolností kasačný súd dospel k záveru, že nie je povinný iniciovať konanie pred Súdnym dvorom Európskej únie v režime článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

V. Záver

38. Sumarizujúc vyššie uvedené skutočnosti kasačný súd uzatvára, že nezistil dôvodnosť kasačných námietok sťažovateľa. Rozsudok správneho súdu považuje za vychádzajúci zo správneho právneho posúdenia veci a kasačný súd nezistil ani procesné vady, ktoré by mali za následok porušenie práva sťažovateľa na spravodlivý proces. Preto kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

39. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP a § 168 SSP, keď žalobca (sťažovateľ) bol v konaní pred kasačným súdom neúspešný a u žalovaného nezistil kasačný súd mimoriadne dôvody, pre ktoré by mu malo byť spravodlivo priznané právo na náhradu trov konania. Ďalšiemu účastníkovi konania podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 169 SSP nepriznal právo náhradu trov konania, keďže mu nebola súdom v konaní uložená žiadna právne vynútiteľná povinnosť.

40. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.